Filip sedel vo svojej pracovni a venoval sa papierovej práci, ktorú z duše nenávidel. Po prípade Rebeky a celej záležitosti s tajnou operáciou Rybolov sa mu na stole toho nahromadilo viac než dosť, no tieto veci si vždy zásadne riešil sám. Sabina, ktorá vedela, ako papierovačky neznáša, sa mu niekoľkokrát ponúkla, že mu pomôže, no vždy decentne odmietol. Ako sa tak prehrabával papiermi, narazil na spis, ktorý si nepamätal.

„Sabina, môžeš sem na chvíľu prísť, prosím ťa?“ zavolal na ňu od stola.

Sabina za ním prekvapene prišla.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa ho.

„Hovorí ti niečo meno Alfred Majer?“

„Hmm, áno. Bol tu hlavným vyšetrovateľom. Ale je to už zopár rokov. Prečo?“

„Netuším, ako sa ten spis dostal ku mne na stôl, ale je tu jeden z jeho nevyriešených prípadov. Vieš o tom niečo viac?“

„Ak sa pýtaš na to, ako sa ti dostal na stôl, tak nie. A ak chceš vedieť viac o prípade, spýtaj sa Luisa. On s ním vtedy pracoval.“

„Fajn. Ďakujem.“

Filip otvoril zložku a začítal sa do nej. Po chvíli vyšiel von za Luisom.

„Lui, môžeš, prosím, na chvíľu?“

Lui strachom zbledol a roztrasene odkráčal do Filipovej pracovne.

„A... áno. Chceli ste so mnou hovoriť?“

Filip na neho prekvapene pozrel.

„Lui, si v poriadku? Deje sa niečo?“

„Nie, ja len...“ Lui to nakoniec nevydržal a nervózne začal hovoriť. „Prepáčte, veľmi ma to mrzí. Ja... už sa to nestane.“

Filip na neho nechápavo hľadel.

„Lui? Čo sa nestane? Ty si mi priniesol túto zložku, alebo o čom hovoríš?“

„Ja som vám ešte neodovzdal správu z posledného prípadu. Chvíľu mi zabralo skompletizovať to. Ale ešte dnes vám ju prinesiem.“

„Lui, vôbec som si nevšimol, že si mi ju nepriniesol. Okrem toho, papierovačky nemám rád. Prípad je vyriešený?“

„Áno.“

„Tak v tom prípade je všetko v poriadku. Pokojne to dokonči, keď budeš mať čas. Je ešte nejaký iný dôvod, prečo sa tak trasieš?“

„Ja neviem. Zavolali ste ma, tak možno áno.“

Až vtedy si Filip uvedomil, že Luis má strach z neho.

„Nie. Potrebujem tvoju pomoc. Ale ešte predtým – som Filip. A vôbec netuším, prečo mi

vykáš,“ povedal priateľsky a natiahol k Luisovi ruku.
Ten ju prijal a usmial sa.
„Fajn. Teraz môžeme začať. Sabina vravela, že si pracoval s Majerom, a netuším ako, ale objavil sa mi na stole spis s jeho starým prípadom. Možno mi s tým budeš vedieť pomôcť.“
„Zrejme to bude Majerov posledný prípad, ktorý nedokončil. Archivári to občas robia. Posielajú sem staré nedokončené prípady.“
„Ešte som ho neprešiel celý, ale pátral po niekoľkonásobnom vrahovi. Prečo prestal? A odišiel aj od polície.“
„Na ten prípad asi nezabudnem, hoci by som rád. Ten človek svoje obete psychicky manipuloval. Najskôr sme si mysleli, že je na trhu nejaká nová droga, pretože to vyzeralo na samovraždy. Nakoniec sme zistili, že to urobili z donútenia.“
„Ako ste na to prišli?“
„Všetky obete sa našli na opustenej chate s listom na rozlúčku, v ktorom sa ospravedlňovali, že niekedy nepočúvali iných. Niektoré boli otrávené, iné zastrelené, ďalšie mali podrezané žily. Vždy iný spôsob, ale všetkým niekto predtým porezal nohu. Niektorí mali viac škrabancov, iní menej, zrejme podľa toho, ako dlho mu vzdorovali. Motali sme sa stále dokola. Stále nám niečo unikalo, až jedného dňa prišiel Majer do práce, odovzdal odznak a zbraň a povedal mi, aby som dal od toho ruky preč. Samozrejme, neurobil som to a pátral som ďalej, no nemohol som nič nájsť. Až raz za mnou prišiel Majer domov a spýtal sa, či sa odvtedy niečo stalo. Povedal som, že nie. Vedel, že som pátral ďalej, a tak sa spýtal, či som na niečo nové prišiel. Keď zistil, že nie, dalo by sa povedať, že ma prosil, aby som to nechal tak a pokračoval jedine v prípade, ak by sa stala ďalšia vražda. No nič sa odvtedy nestalo. Netuším, čo to znamenalo, ani či Majer našiel vraha a postaral sa o neho po svojom. Zmizol z mesta a nikto o ňom viac nepočul.“
„Hm... Majer musel zistiť, kto je vrah. A aj keby som ho vystopoval, zrejme sa od neho nič nedozviem. Vďaka, Lui.“
Filip odložil spis nabok a dokončil papierovanie, aby s tým mal konečne pokoj, kým ho znova nezamestná nejaký šialenec, ktorý vraždí.
Po práci prišiel domov a vzal Krásku, svojho huňatého čierneho psa, oficiálnym menom Linda, na prechádzku. Nemohol však pustiť z hlavy Majera a jeho posledný prípad. Spis mal, samozrejme, doma, a tak keď sa vrátil, urobil si šálku kávy, zapol televízor a začal si ho dôkladne čítať. Kráska sa k nemu natlačila na gauč a položila svoju chlpatú hlavu na jeho kolená.
„Ale nie, chýbal som ti?“ povedal jej a pohladil ju.
Spokojne potichu zavrčala a ležala ďalej.

Bolo niečo po ôsmej, keď mu niekto zaklopal na dvere. Bola to Katy, jeho sedemnásťročná neter, ktorá študovala na miestnej strednej škole a bývala na internáte. Bola premoknutá a plakala.

„Katy, čo sa stalo? Poď dnu. Si v poriadku?“

Katy vošla dnu a smrkla.

„Rozišli sme sa.“

Filip si vzdychol.

„Tak poď. Hore nájdeš suché veci. Ak potrebuješ sprchu, vieš, kde je. Ja idem zavolať na internát, že si tu, kým po tebe nevyhlásia pátranie.“

„Ďakujem,“ povedala smutne.

Trocha sa obávala, že by ju Filip poslal späť, no teraz jej odľahlo. Po chvíľke sa vrátila zo sprchy. U Filipa mala svoje veci, pretože k nemu občas chodievala na víkend, preto na ňu trochu prekvapene pozrel, keď mala na sebe jeho flanelovú košeľu.

„Mohla som?“ spýtala sa previnilo.

„Kým nemáš na sebe aj iné moje veci, toto je v pohode.“

Usmiala sa na neho.

„Nie. Všetko ostatné je moje.“

„Tak čo sa stalo?“ spýtal sa jej od kuchynskej linky, kde jej už chystal horúcu čokoládu a večeru.

„Je to pako.“

„To mi je jasné. Ale čo bol dôvod?“

„Pohádali sme sa kvôli tomu, že nikdy nemá čas. Vždy je niečo dôležitejšie než ja.“

„Hm... buď rada, že som tvoj strýko a nie priateľ. To by si ma nenávidela tiež.“

„Ani ty nikdy nemáš čas?“

„Mám ho veľmi málo. Ale teraz ho mám pre teba toľko, koľko len chceš.“

„Ďakujem. Čo si robil?“

„Pracoval. Ako vždy.“

„Och, ako inak...“

Vzdychla si, vzala tanier s večerou a šálku horúcej čokolády so sebou do obývačky, kde sa posadila pred televízor. Filip šiel hneď za ňou. Na stole mal rozložené papiere a fotografie z Majerovho posledného prípadu. Katy vzala do rúk jednu z fotografií.

„Ehm, Katy, nemala by si sa dívať na tie fotky. Prepáč, nestihol som to odpratať.“

„To nič, pokojne pokračuj v práci. Mne stačí, že nemusím byť na internátnej izbe. Hodíš ma ráno do školy?“

„Nie. Vypýtal som ťa na zajtra.“

„Čože?! Moja mama ťa zabije.“

„Nezabije. Stihol som zavolať aj jej. Súhlasila.“

„Vau. Ako si to urobil?“

„Som jednoducho skvelý strýko,“ povedal a mrkol na ňu.

„Ďakujem.“

„Prečo ťa tak zaujala tá fotka?“

„Vyzerá čudne.“

„Katy, je na nej mŕtvola. Čo si čakala?“

„Nie, tak som to nemyslela. Ukáž mi aj inú.“

„Katy...“

„No tak. Daj mi nejakú.“

Filip síce veľmi nerád, ale podal jej ešte jednu fotografiu. Katy sa na ne pozorne zadívala. Sledovala však niečo celkom iné ako obete.

„Mal si tu aj nejaké listy. Môžem jeden?“

„Čo hľadáš?“

„Poviem ti, keď to nájdem.“

Filip jej podal aj jeden z listov. Katy položila dve fotografie a list vedľa seba na stôl. Po chvíľke prikývla sama sebe, akoby si potvrdila, že všetko, čo sledovala, sedí. Filip ju netrpezlivo pozoroval a čakal, čo povie. Netušil, čo videla.

„Pozri tu,“ ukázala na tváre obetí. „Vidíš?“

„Nie. Neviem, čo mám vidieť.“

„A to si hovoríš detektív? Pozri sa poriadne. Vezmi si lupu, ak ti to pomôže. Vidíš, čo majú pri uchu?“

Filip sa zadíval na fotografie a vzal si aj ďalšie.

„Vieš, čo to je?“

Katy si odhrnula vlasy z tváre a otočila hlavu k nemu tak, aby videl, čo mala pri uchu. Bola to jazva v tvare vlnky. Maličká a takmer neviditeľná pre niekoho, kto nevie, že ju má hľadať.

„Označujú sa tak členovia jednej terapeutickej skupiny.“

„Terapeutickej skupiny? Ty potrebuješ terapiu? Prečo si mi nič nepovedala? Neprišla si za mnou?“

„Hej, pokoj. Bola som tam iba raz s Markom. Je to jeho projekt. Spolupracuje so svojím vedúcim diplomovky a spolu vedú sedenia. Nechcel, aby som tam išla, ale poznáš ma... Ide o to, že sa tam ľudia učia počúvať jeden druhého.“

„Dobre, a načo si chcela jeden list?“

„No, okrem toho, že sa v ňom ten niekto ospravedlňuje za to, že porušil pravidlá skupiny, je

na tom papieri presne ten znak. Vpravo dole.“
„Ako dlho ten projekt už funguje?“
„No, pokiaľ viem, existuje už zopár rokov.“
„Katarína, si úžasná. Ale asi sa budem musieť porozprávať s tvojím expriateľom.“

„Ale nemyslíš si, že s tým niečo má, však?“

„Nie. To nie. Jedine, ak by na tom pracoval dlhšie než päť rokov.“

„To nie. Je tam zopár mesiacov. Expriateľ... to znie tak hrozne...“

Povedala smutne a oprela sa o Filipa. Kráska sa natlačila k nej a oblizla jej ruku.

„Linda, kde si bola doteraz?“ spýtala sa Katy a začala sa s ňou maznať, čo veľkej huňatej kope chlpov prezývanej Kráska iba vyhovovalo.

„Filip?“

„Áno?“

„Myslíš, že mu budem chýbať?“

„Som si istý, že mu chýbaš už teraz. Problém je v tom, že my muži sme občas priveľmi racionálni a city si odkladáme na neskôr.“

„Preto si sám?“

„Som sám hlavne kvôli svojej práci. Ďaleko sa nedostaneš, keď ti pri druhom rande zavolajú a ty musíš odísť k prípadu. Občas sa stane, že ma zavolajú uprostred noci. A to tiež nie je najvhodnejšie, keď niekoho máš.“

„Pôjdeš zajtra za Markom kvôli tej skupine?“

„Áno. Mám ho trochu postrašiť?“

Katy sa pousmiala.

„Ale iba tak trochu.“

„Hm... aspoň zistím, čo je zač.“

Filip nakoniec odložil papiere a s Katy a Kráskou si pozreli film. Po ňom sa pobrali do postele.

Ráno sa spoločne naraňajkovali a Filip zobral Katy so sebou do práce. Tam ju nechal na chvíľu so Sabinou. Poznali sa, preto sa neobával nejakej nepredvídanej situácie. Navyše jej Sabina určite bude ochotná poradiť, čo s Markom.

A tak to aj bolo. Katy sa jej zdôverila a Sabina si ju ochotne vypočula.

Filip zatiaľ šiel na univerzitu za Markusom. Našiel ho v univerzitnom parku zahrabaného medzi knihami a papiermi s poznámkami.

„Prepáčte, ste Markus Tompson?“

„Áno. Čo by ste potrebovali?“

Filip vytiahol policajný preukaz a predstavil sa.

„Som Filip Simon, kriminálna polícia. Poznáte toto dievča?“

Ukázal mu Katyinu fotku. Mark sa preľakol.

„Áno. Je to moja priateľka. Stalo sa jej niečo?“

„To sa pokúšam zistiť. Včera večer sa nevrátila na internát a dnes ráno nebola v škole. Podľa jej spolužiačky ste sa s ňou včera večer mali stretnúť, takže ste podľa všetkého posledný, s kým bola.“

Markus sa triasol na celom tele.

„Ehm... áno, zrejme áno. Stretli sme sa včera o siedmej. Vypýtala sa kvôli mne dlhšie z internátu. Ale pohádali sme sa. Boli sme v jednej reštaurácii. Odišla odtiaľ poriadne nahnevaná. Bežal som za ňou von, no nakričala na mňa a bežala preč. Och, nemal som ju nechať ísť.“

„Neviete, kam mohla ísť?“

„Má tu strýka. Možno išla za ním.“

„Viete niečo o ňom? Meno, adresu?“

„Nie. Ak sa o ňom zmienila, zvyčajne žartovala, že by som ho určite nechcel spoznať, pretože by bol asi to posledné, čo by som spoznal.“

Filipa to pobavilo.

„Tak to mala pravdu. Len pokoj. Katy je v poriadku. Je na policajnej stanici s mojou kolegyňou.“

Markus si vydýchol, keď počul, že je v poriadku, no vzápätí sa zarazil, keď si uvedomil, že je na policajnej stanici.

„Ste jej strýko, však? Nič som jej neurobil. Prosím, verte mi. Bola to bežná hádka.“

„Povedal som predsa, že je v poriadku. A som tu kvôli niečomu inému.“

Markus si vzdychol a pokrútil hlavou.

„To dievča ma zničí. Ani neviete, ako som sa zľakol. Čo potrebujete?“

„Čo to máte pri uchu?“

Mark sa dotkol svojej jazvy.

„Toto myslíte?“ povedal a znova sa vyľakal. Uvedomil si, že aj Katy ju má. „Och, nechcel som, aby tam chodila, ale nedala si povedať.“

„Nie som tu kvôli Katy.“

Markus sa zarazil.

„Nie?“

„Nie. Môžeme sa niekde v pokoji porozprávať?“

„Áno. V kaviarni neďaleko.“

„Dobre. Poďme.“

Mark bol cestou trochu nesvoj. Nevedel, čo má čakať, a počítal snáď so všetkým. Filip si to všimol, no nepovedal nič. Začal až vtedy, keď sedeli v kaviarni a popíjali kávu.

„Markus, v prvom rade, Katy včera večer prišla ku mne. Bola zmoknutá, nahnevaná, ale inak v poriadku. Sprcha a večera to napravili. To, čo je medzi vami, je vaša vec. Nebudem sa vám do toho miešať. Som tu, pretože som si včera priniesol domov starý prípad a Katy sa hrabala medzi fotkami, kde si všimla, že obete mali rovnaký vypálený znak ako vy a ona. Povedala, že pracujete na projekte, kde zúčastnení majú tento znak. Poviete mi o tom viac?“

„Áno. Ten projekt funguje už niekoľko rokov. Spustil ho docent Ronan v roku 2003. Ronan odišiel z univerzity pred piatimi rokmi a po ňom ho prebral doktor Nilson, súčasný vedúci katedry psychológie. Každý, kto prichádza, skladá sľub, že bude ochotne počúvať každého člena a bude sa mu snažiť pomôcť najlepšie, ako bude vedieť. Potom sú všetci označení. Je to pársekundová záležitosť, no zostane vám malá jazva. Ten projekt vznikol hlavne preto, že keď sem prichádzate, môže to byť tvrdá lekcia dospievania, zvlášť ak tu nikoho nepoznáte a nemáte priateľov. Ten spolok mal pomôcť predovšetkým prvákom, no aj komukoľvek, kto potreboval niekam zapadnúť. Členovia môžu kedykoľvek opustiť projekt. Na škole sa o ňom vie a medzi študentmi sa už rozchýrilo, že ak má niekto nejaký problém, môže bez obáv osloviť kohokoľvek, komu uvidí pri uchu tento znak. Akosi sme tým prebrali úlohu terapeutov a treba povedať, že to už mnohým pomohlo.“

„Doktor Nilson spolupracoval aj s docentom Ronanom?“

„Áno. Ronan ho vlastne pripravoval na prevzatie jeho úlohy.“

„Ďakujem. Veľmi ste mi pomohli.“

Filip sa chystal odísť. Markus však nesmelo prehovoril.

„Pán Simon, nikdy som nechcel ublížiť Katy. Mrzí ma ten včerajšok. Niekedy je to však ťažké. Keď prišla s tým znakom, myslel som, že zošaliem.“

„Nebola tam s vami?“

„Nie. Prosila ma, aby som ju tam vzal. Povedal som nie. Nepovažoval som to za miesto, ktoré by mala navštíviť, aj kvôli sľubu a znaku. Išla tam bezo mňa. Niektoré sedenia sú v čase, keď mám prednášku. Využila to.“

„Priznala sa?“

„Myslím, že keby som si to nevšimol, tak nie. Ale musela, pretože sa jej ten znak zapálil.“

„To je celá ona. Ešte raz vďaka. Nilsona nájdem na fakulte?“

„Áno. Dnes je tu celý deň.“

Filip sa rozlúčil s Markom a pobral sa späť na oddelenie. Katy sedela pri Sabine a rozprávali sa. Filip na ňu ukázal, len čo vošiel dnu.

„Ajaj...“ povedala Katy.

„Ku mne, mladá dáma.“

Bez slova sa zdvihla a šla za Filipom. Ten za ňou zabuchol dvere.

„Sadaj,“ prikázal jej.

Tváril sa pritom veľmi vážne, no v skutočnosti vôbec nebol nahnevaný. Iba ju chcel upozorniť, aby nerobila hlúposti.

„Prečo si mi klamala?“

Katy spočiatku nevedela, o čom hovorí. Čakala, že vytiahne niečo iné. Filip však ukázal na jej ucho. Okamžite pochopila.

„Myslel som si, že ma poznáš a že si dôverujeme. Vieš, že za mnou môžeš prísť, aj keď sa ti podarí urobiť nejakú hlúposť, tak prečo si mi nepovedala, že si do toho spolku šla sama?“

„Lebo som vedela, že to nebol dobrý nápad a že by si dal Markovi za pravdu. Ale včera som na neho bola nahnevaná.“

„A dnes?“

„Pomohol ti?“

„Áno. Poriadne sa vydesil, keď som mu povedal, že si sa večer nevrátila na internát, a veľmi rýchlo prišiel na to, kto som. Ale neodpovedala si mi. Stále sa na neho hneváš?“

„Ja sa na neho vlastne ani nehnevám. Iba on nikdy nemá čas. Viem, že ma má rád, ale sme spolu tak málo.“

„Ja viem. Ale je to správny chalan. Dobre. Ja musím ísť pracovať. Cestou ťa vezmem domov.“

„Chcela som tento víkend zostať tu.“

„A kedy si mi to chcela povedať?“

„Chcela som ti dnes po škole zavolať. Ale akosi to nevyšlo.“

„Ach, Katy... mama o tom vie?“

„Dohodli sme sa, že jej dám dnes vedieť podľa toho, či by si mal čas.“

„Prihliadnuc na to, že si mi pomohla pohnúť prípadom, ti dávam povolenie na pristátie. A volaj mame. Už.“

Katy zavolala domov, že na víkend zostáva u Filipa. Ten zatiaľ vyšiel von za Sabinou.

„Bola v pohode?“ spýtal sa jej.

„Áno. Myslím, že sa potrebovala vyrozprávať.“

„Dobre. Ber si veci. Ideme.“

„Kam?“

„Do školy. Fakulta psychológie. Docent Nilson.“

„Chceš robiť na tom Majerovom prípade?“

„Áno. A mám horúcu stopu.“

„Tak to znie zaujímavo.“

Filip sa vrátil späť do svojej pracovne a vzal spis so sebou.

„Katy, ideme.“

„Kam?“

„Ideš so mnou.“

Katy bola zvedavá, preto sa viac nepýtala. Bolo to asi prvý raz, čo ju Filip chcel vziať so

sebou. No nebola si istá kam. Sabina sa prekvapila, keď ju uvidela ísť s nimi.

„Máme nového člena tímu?“

„Tak trochu.“

„To vážne ma beriete so sebou?“

„Áno. Čo sa tak obidve čudujete? Potrebujem špióna.“

„Ty si sa zbláznil,“ povedala Sabina.

„Ale no tak, dôveruj mi trochu.“

Filip sa potmehúdsky usmial a naštartoval auto. Zastavil pred univerzitou.

„Fajn. Ja so Sabinou ideme navštíviť docenta Nilsona. A ty budeš mať špeciálnu úlohu. Pôjdeš do knižnice a skúsiš tam niečo vypátrať o tom spolku a celom projekte.“

„Naozaj?“

„Áno. No tak, ideme.“

Sabina s Filipom sa pobrali za docentom Nilsonom, ktorého našli na katedre. Katy zatiaľ pátrala v knižnici. Netrvalo dlho a našla, čo hľadala. Urobila si zopár poznámok a prefotila niekoľko strán. Natrafila aj na diplomové práce niektorých účastníkov projektu a začítala sa do nich.

Odrazu ju niekto chytil za ramená a naklonil sa k nej. Zľakla sa.

„Wow, pokoj. To som len ja,“ povedal Markus.

„Och, do kelu. Vystrašil si ma.“

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej.

„Áno. Vôbec som ťa nepočula.“

„Čo tu vlastne robíš?“

„No, neuveríš, ale Filip ma sem poslal vypátrať niečo o projekte.“

„Prečo ho zaujíma ten spolok? Spomínal nejaký starý prípad, ale viac mi nepovedal.“

„Ani ja toho veľa neviem. Videla som iba fotografie obetí a tie mali znak spolku.“

„Obetí? Zavraždili niekoho zo spolku?“

„Áno, ale muselo to byť už dávno. Takých päť rokov. Možno viac.“

Markus sa na chvíľu zamyslel. Akoby si na niečo spomenul.

„Hmm, niečo ti prinesiem.“

Na chvíľu sa kamsi stratil, no o pár minút bol späť aj so starými číslami študentského časopisu.

„Pozri. Celá dvojstránka je venovaná pamiatke vtedajších študentov.“

„Títo dvaja boli na tých fotografiách.“

„Urobím ti kópiu. Časopisy sa nedajú požičať.“

„Ďakujem.“

Keď sa vrátil späť, Katy na neho vážne pozrela. Zvesil hlavu. Vedel, čo ten pohľad znamenal.

„Vezmi tie veci a poď, prosím, so mnou.“

Mark požičal niektoré knihy, z ktorých si Katy robila poznámky, a vzal ju do parku.

Medzitým boli Filip so Sabinou v Nilsonovej pracovni.

„Ďakujeme, že ste nás prijali, pán doktor. Ide o projekt, ktorý vediete. Ako dlho na ňom už pracujete?“

„Spolupracoval som na ňom už s jeho zakladateľom, pánom docentom Ronanom. Vtedy som tu bol ešte ako študent. Navštevoval som jeho seminár. Aspoň takto to vtedy začínalo. Až sa z toho vytvorilo spoločenstvo, kde si študenti navzájom pomáhali.“

„Poznali ste niektorého z týchto ľudí?“ spýtal sa Filip a ukázal mu fotky obetí.

„Ó, môj bože. To nie,“ povedal zhrozene.

Po chvíľke sa spamätal a sadol si do kresla, no stále zrýchlene dýchal. Odkašľal si a pomaly začal hovoriť.

„Áno. Všetci boli členmi spoločenstva. Neboli to celkom moji spolužiaci. Boli z rôznych študijných odborov a keď som sa pridal, oni už boli členmi. Prijali ma, no stále boli trochu uzavretá skupinka. Boli sme v poslednom ročníku, keď odrazu prestali chodiť na spoločné stretnutia. Bolo to tesne pred štátnicami. Niekam spolu vyrazili a už sa nevrátili. Nikto nevedel, kde sú. Vyhlásilo sa po nich pátranie, no neúspešne. Až na začiatku nového akademického roka vyšlo číslo univerzitného časopisu, kde písali, že mali nehodu, ktorú nikto z nich neprežil.“

„Zrejme niekto nechcel vyvolať paniku. Všetci boli donútení spáchať samovraždu. Našli sa pri nich aj listy na rozlúčku, kde sa ospravedlňujú, že nepočúvali iných.“

„Zrejme za nedodržanie sľubu.“

„Môžete nám ten sľub poskytnúť?“ spýtala sa ho Sabina.

„Áno. Prefotím vám ho.“

„Pán doktor, nechýba tam niekto? Nebolo v tej skupine viac členov?“

„Iba docent Ronan, ale predtým, ako som prišiel, tam mohol byť niekto, kto odišiel skôr, ako som prišiel ja.“

„Existuje nejaký zoznam účastníkov alebo členov?“ spýtala sa Sabina.

„Nájdem vám ho.“

„Ďakujem. To by nám pomohlo. Nepamätáte si na niekoho, kto by v tej skupinke nejako vyčnieval?“ pokračoval Filip.

„Nie. Ani nie.“

„To je zatiaľ všetko. Vďaka. Ak by ste si na niečo spomenuli, ozvite sa. Dovidenia.“

Len čo boli za dverami, Filip sa otočil k Sabine.

„Tak čo si o tom myslíš?“

„Nezdalo sa, že by nám klamal.“

„Ale nepovedal nám všetko. Hm, no nič. Zavolám Katy, kde je.“

Katy sedela v parku s Markusom, ktorý sa tváril, akoby sa obával toho, čo príde. Vtom jej zazvonil mobil.

„To je Filip. Prepáč. Áno, som v parku.“

„Niečo si mi chcel povedať?“

„To počká.“

Keď Filip so Sabinou prišli za nimi, bolo mu jasné, že niečo riešili.

„Ehm, prepáčte, nevedel som, že ste spolu.“

„V pohode. Stretli sme sa náhodou v knižnici. Niečo pre teba mám.“

Povedala Katy a podala mu knihy, poznámky a prefotené stránky.

„Wow. Ďakujem. To som nečakal. Vezmem si to. Uvidíme sa večer. Majte sa.“

Filip sa rozlúčil a so Sabinou zamierili k autu.

„Nečakala som, že ju tam necháš.“

„Ak by chcela odísť so mnou, urobila by to.“

„Si vážne dobrý strýko.“

„Ja viem. Len dúfam, že to nebola chyba.“

„Neboj sa o ňu.“

Nasadli do auta a pobrali sa späť na oddelenie. Rozdelili si materiály a začali ich postupne študovať.

„Takže?“ povedala Katy a jej pohľad naznačoval, že chce počuť, čo jej Markus chcel povedať, a nebude dlhšie čakať.

„Viem, že sa hneváš kvôli včerajšku. Veľmi ma to mrzí, Katy. Keď za mnou ráno prišiel tvoj strýko a povedal, že si sa nevrátila na internát...“

„Môžem sa ťa na niečo spýtať?“

„Áno. Čokoľvek.“

„Mohla by som za tebou prísť s akoukoľvek hlúposťou, ktorá by sa mi podarila?“

Markus zvážnel a neprestajne sa jej díval do očí. Pripravil sa na všetko.

„Áno. Vždy môžeš prísť za mnou. Som tu pre teba, Katy.“

„A nevadí ti, že ťa stále otravujem a chcem byť s tebou?“

„Neotravuješ ma a som rád, že chceš byť so mnou. Rád s tebou trávim čas.“

„Prečo ho teda máš pre mňa tak málo?“

„Ach, Katy. Blíži sa mi skúškové a potrebujem dokončiť kopu vecí. Občas presedím hodiny nad knihami a pri počítači.“

„A nemôžem byť vtedy s tebou?“

„Nudila by si sa, pretože by som sa ti nemohol venovať.“

„Ale ja nepotrebujem, aby si sa mi venoval. Ja iba chcem byť blízko.“

Usmial sa na ňu a pohladil ju.

„Dnes si bola úžasná v tej knižnici. Pozri, môžeme to skúsiť. Dnes večer mám v pláne iba písať. Môžeš prísť. Alebo prídem po teba.“

„A ísť k tebe na privát? Čo tvoj spolubývajúci? A okrem toho, ty tam vieš pracovať? Vieš, čo si myslím? Že ti všetko trvá strašne dlho, pretože ti nevyhovuje miesto, kde pracuješ.“

„No, nevyhovuje, ale kde inde by som asi mal pracovať? Tam mám všetky materiály.“

„Tak vieš čo? Pôjdeme po ne a budeš písať u nás.“

„Ako to myslíš, u nás?“

„Cez víkend som u strýka. Určite mu nebude vadiť, ak tam budeš. On bude aj tak tiež sedieť nad hŕbou papierov k prípadu. A navyše si mu veľmi pomohol, takže dvere máš otvorené.“

„No, ja neviem. Nie že by som nechcel, ale nerád by som rušil.“

„Ja mu zavolám.“

Katy hneď vytiahla mobil a zavolala Filipovi. Jemu Markova prítomnosť vôbec nevadila a na druhej strane bol rád, že ich oboch bude mať na očiach. Markus si šiel po veci a presunuli sa k Filipovi.

Tam ich privítala Kráska. Markus bol očarený. Úplne ho dostala. Tak ako každého. Katy ju šla vyvenčiť a Mark si zatiaľ zložil veci. Medzitým prišiel domov aj Filip.

„Dobrý deň,“ pozdravil ho Markus.

„Markus. Čo keby sme si potykali?“ navrhol mu Filip.

Marka to príjemne prekvapilo a nadšene súhlasil.

„Naozaj nebude vadiť, že tu budem?“

„Vôbec nie. Hore je kúpeľňa s toaletou a ukážem ti izbu.“

„Izbu?“

„No, áno. Ja viem, že aj tak väčšinu času stráviš u Katy, ale aspoň si budeš mať kam zhodiť veci.“

„Tak som to nemyslel. Ja... Nečakal som, že by som tu mohol zostať cez noc.“

„Poznám bývanie na priváte a tiež viem, že keď človek začne s písaním, občas to nejde zastaviť ani do rána. Také noci treba využiť. Teda, ak ti to bude vyhovovať.“

„Myslím, že čokoľvek je lepšie ako moja izba.“

„Tak vidíš. Poď hore.“

Filip ho zaviedol do hosťovskej izby, kde bola predtým Rebeka. Vedľa mala izbu Katy a jeho izba bola v rohu na konci chodby oproti kúpeľni.

„Musím priznať, že toto som vôbec nečakal. Ďakujem.“

„Mne sa vždy dobre pracuje dole. Tam mám aj malú pracovňu. Ale najlepšie sa pracuje v obývačke a kuchyni.“

„Môžem teda písať kdekoľvek?“

„Kde len budeš chcieť.“

To už sa otvorili dvere a dnu vbehla Linda.

„No ahoj, krásavica moja. Máme hosťa, tak sa správaj slušne. Je ti to jasné?“ spýtal sa jej Filip.

Kráska sa poobšmietala okolo Markových nôh a šla na svoju deku, kde si pokojne ľahla.

„Katy, už ste jedli?“

„Nie. Iba pred chvíľou sme prišli.“

„Dobre. Niečo spravím.“

„Pomôžem ti?“ spýtala sa ho.

„Ja sa pridám,“ dodal Mark.

Keďže sa dali spoločne do práce, večera bola onedlho hotová.

„Prepáčte, ale...“ začal Mark, no Filip si odkašľal.

Mark sa pousmial a pokračoval:

„Všetkých tých účastníkov projektu niekto zabil? Pretože v tom časopise písali, že mali nehodu.“

Filip trochu zvážnel. Nechcel Marka do toho veľmi ťahať.

„Hm, áno. Je to prípad spred piatich rokov. Bol to posledný prípad môjho predchodcu, ktorý zostal otvorený. Nebola to nehoda. Niekto ich jedného po druhom donútil spáchať samovraždu.“

„Môžeš niekoho donútiť, aby spáchal samovraždu? Čo pud sebazáchovy?“

„Podľa všetkého ich mučili, preto to nakoniec urobili.“

„To nedáva zmysel,“ povedal Markus.

Filip na neho prekvapene pozrel.

„Museli by ich mučiť priam stredovekým spôsobom, aby si siahli na život. Možno im dali nejakú drogu, preto to urobili.“

„To nie. Pitva nič také nepotvrdila.“

„Hm... ako inak donútiš človeka urobiť niečo také?“ zamyslela sa nahlas Katy.

Markus zdvihol hlavu.

„Jednoducho. Boli predsa spoločenstvo. Poznali svoje tajomstvá, prežili spolu to najťažšie, čo ich dovtedy stretlo, a boli si oporou.“

„Dobre, ale stále mi to nedáva zmysel,“ povedal Filip.

Markus pokračoval.

„Filip, ako by som ťa donútil, aby si urobil niečo nezmyselné?“

„Nijako.“

„Si si istý? Dobre si to rozmysli. Pretože ja presne viem ako.“

Rýchlo pozrel na Katy a potom späť na Filipa. Ten pochopil.

„Tak?“

„Donútil.“

Katy na neho udivene pozrela.

„Ako?“

„Urobil by niečo tebe.“

„Čo? Tak moment. Tí ľudia spáchali samovraždu, pretože niekto mučil ich priateľov.“

„Presne. Musel to byť niekto, kto ich všetkých poznal, a niekto, komu možno i nechtiac ublížili. Musím prejsť tie zoznamy.“

Dovečerali a každý sa pobral za svojou prácou. Filip zaliezol do svojej pracovne, Markus zostal v obývačke a Katy sa uložila vedľa neho. Onedlho zaspala. Filip jej priniesol deku a Mark ju prikryl.

„Ja pomaly pôjdem hore. V chladničke nájdeš nejaké jedlo a tiež pivo. V skrini je niečo sladké a myslím, že aj slané.“

„Ďakujem. Možno si urobím skôr niečo na pitie. Buď čaj, alebo kávu. Už dávno sa mi tak dobre nepísalo.“

„Tie sú hore na poličke nad linkou. Zmena prostredia vždy pomáha. Dobrú noc.“

„Dobrú noc. Potom ju vezmem hore.“

„Pokojne ju môžeš nechať aj tu. Bežne tu zaspáva a ja ju určite hore nenosím," zasmial sa Filip a odišiel hore do svojej izby.

Markus pokračoval v písaní. Asi o hodinu si urobil čaj. Keď sa vrátil, Katy bola hore.

„Nechcel som ťa zobudiť. Šiel som si len urobiť čaj. Budem ešte chvíľu pracovať."

„Dobre," povedala rozospato a zívla si. „Môžem sa napiť?"

„Ale je horúci."

„To nevadí. Ďakujem."

Znova zazívala, uložila sa, prikryla dekou a zaspala. Markus na ňu chvíľu hľadel a potom sa vrátil k písaniu. Skončil až nad ránom.

Katy pokojne spala. Nechcel ju budiť, a tak ju nechal na gauči, kým odniesol počítač a hŕbu papierov do izby. Vrátil sa ešte, aby dal šálku do drezu.

„Koľko je hodín?" spýtala sa Katy.

„Je skoro pol štvrtej," povedal a čupol si k nej. „Mám ťa vziať hore?"

„Nie, to je dobré. Pôjdem sama."

Zložila deku a pomaly odkráčala do svojej izby. Markus kráčal za ňou. Urobil kus práce a bol rád, že nemusí tráviť čas na priváte.

Keď ráno vstala, v kuchyni našla Filipa, ako si robí kávu a všade po stole má papiere k prípadu.

„Moje nervy, ty aj niekedy oddychuješ, alebo iba pracuješ?"

„Ahoj. Už si hore? To vieš, keď s niečím začnem, neviem prestať."

„Ďakujem, že si dovolil Markusovi zostať.“

„To nie je problém. Navyše mi včera dosť pomohol. Ak bude chcieť, môže tu zostať bývať.“

„Čože?!“

„Myslel som si, že ťa to poteší. Nemusím mu to hovoriť.“

„Nie. To je skvelý nápad. Ja... prekvapuješ ma.“

„Fajn. A čo podnikneme dnes? Už keď ste tu a vonku svieti slnko, tak hádam nezostaneme doma.“

„Ja by som bola za, ale neviem, čo Mark. Bol hore do pol štvrtej a možno bude chcieť dnes pokračovať v písaní.“

„Dobre. Dohodneme sa, keď vstane. Ale ak bude za, tak by sme mohli ísť do Ilitown.“

„Hm, tam sme boli naposledy, keď som bola malá. Je tam nádherne.“

„Tak je to jasné.“

Markus vstal skoro na obed. Nebol síce nápadom príliš nadšený, pretože chcel deň stráviť radšej písaním práce, no nakoniec privolil, keď mu sľúbili skorý príchod na chatu, kde mohol celý večer nerušene písať.

A aj písal. Katy a Filip sedeli pri ohni, keď sa k nim napokon pridal aj Mark.

„Tak čo, darilo sa ti?“ spýtal sa ho Filip.

Mark si prisadol ku Katy a pritisol sa k nej.

„Nepamätám si, že by sa mi niekedy pracovalo lepšie. Ďakujem. Urobil som kopu roboty, takže zajtra si môžem dať voľno.“

„Super. A ja sa môžem chystať do školy.“

„A ja do práce...“

„Ak s niečím potrebuješ pomôcť, stačí povedať. Ponuka platí pre oboch.“

„No, ja si skôr myslím, že vy dvaja by ste zajtra mohli niekam ísť. A ja budem doma pracovať. Čo vy na to?“ spýtal sa ich Filip.

„Hm, prečo nie? Znie to dobre,“ poznamenal Markus.

„Zdá sa, že ste sa rozhodli,“ trochu urazene povedala Katy.

„No tak. Nerob drahoty. Viem o niečom, čomu neodoláš.“

„No schválne.“

„Je to niečo staré, niečo nové, niečo požičané a niečo modré.“

Katy sa rozšírili oči nadšením.

„To vážne?!“

„Úplne. Tu sú lístky.“

„Moje nervy! Ako si sa k nim dostal?“

„Tajomstvo.“

„Výborne. Vôbec síce netuším, o čo ide, ale dúfam, že si to zajtra užijete,“ povedal nakoniec spokojne Filip.

Na druhý deň Markus s Katy odišli ešte pred obedom a vrátili sa až večer. Filip zatiaľ sedel nad spismi a zoznamami a pokúšal sa nájsť chýbajúci kúsok skladačky, ktorý by ho posunul aspoň o kúsok ďalej.

„Ďakujem za všetko, Filip. Už dávno som neurobil taký kopec práce. Vezmem si veci a pôjdem. Ak by si čokoľvek potreboval, vieš, kde ma nájdeš.“

„No, vlastne by som mal pre teba jeden návrh.“

Markus sa prekvapil. Myslel si, že Filip ho požiada o spoluprácu na prípade.

„Ak chceš, môžeš tu zostať bývať. Aspoň bude mať Kráska spoločnosť.“

Markovi to vyrazilo dych a nevedel, čo povedať. Katy stála vedľa a usmievala sa.

„Ja... neviem, čo povedať. Toto som vôbec nečakal.“

„Tak povedz áno,“ iba tak zamrmlala Katy.

„Áno. Veľmi rád. Ak ti to nebude prekážať.“

„Keby mi to prekážalo, tak sa ťa nepýtam.“

„Ďakujem. Prišiel si na niečo nové?“

„Nie. Niečo mi stále uniká. Zajtra so Sabinou vypočujeme ďalších členov spolku. Možno ona na niečo prišla.“

V pondelok ráno bola Sabina už v práci, keď prišiel aj Filip. Prekvapilo ho to. Vyzerala nervózne.

„Čo sa stalo, Sabina?“

„Ako vieš, že sa niečo stalo?“

„Si tu skoro a si nervózna. Tak to vysyp.“

„Tie zoznamy. Nedávalo mi to zmysel. Ale nakoniec som prišla na to, čo mi nesedelo.

Pôvodnú skupinku tvorili naše obete, docent Ronan a doktor Nilson. Každý rok sa k nim niekto pridal a po nejakom čase znova odišiel. Nikto nebol v spolku dlhšie ako rok, najviac dva. Po tom, čo pôvodná skupinka zanikla, už nikdy nevzniklo také silné spoločenstvo. Skupinka naozaj slúži ako prechodné útočisko pre nováčikov. V skupine sa objavuje niekto starší, kto im pomáha, ale títo ľudia sa menia. Takže by sme sa mali porozprávať s tými, ktorí boli chvíľu v spolku, kým tam bola pôvodná skupinka. Pokúšala som sa ich vypátrať, pretože nikto z nich už nie je na univerzite. Zatiaľ som našla piatich.“

„To je dosť. Máš adresy?“

„Tu sú.“

Podala mu zoznam aj s adresami a zamestnaním.

„Tak poďme na to. Kde začneme?“

„Kevin Leeton. Strávil s nimi najviac času. Učí neďaleko na základnej škole matematiku a geografiu.“

Sabina a Filip nastúpili do auta a už sa viezli za Kevinom. Nepôsobil, že by nechcel spolupracovať, no evidentne pre neho nebolo jednoduché o tom hovoriť.

„Pán Leeton, môžete nám povedať viac o spolku, ktorý ste počas štúdia navštevovali?“

„Ach, ten spolok. Malá jazva mi zostala dodnes. Ešte stále to tam funguje?“

„Áno.“

„Kto ho vedie? Stále docent Ronan?“

„Nie, docent Ronan už nie je na univerzite. Odišiel pred piatimi rokmi. Krátko po tej nehode.“

„Ale prosím vás. Nebola to žiadna nehoda. Iba univerzita to chcela ututlať. No to už asi viete. Inak by ste tu neboli.“

Filip so Sabinou na neho prekvapene pozerali s takmer otvorenými ústami.

„Nebol to vždy spolok, ktorý pomáha. Síce to bol jeho pôvodný účel. Mal som dojem, že Ronanovi sa to vymklo z rúk. Členovia neboli príliš nadšení, keď prišiel niekto nový. Boli dosť uzavretá skupinka. Ronan sa pokúšal nájsť spôsob, ako to zmeniť, no všetko sa minulo účinku. A kto ho vedie teraz?“

„Doktor Nilson.“

„Nilson?! Bol veľmi citlivý na to, čo sa dialo v skupinke. Chceli ho medzi seba. No on nechcel. Rýchlo pochopil, že sa považovali za niečo viac a nechceli počúvať iných. Iba sami seba.“

„Ako to bolo s vami? Ako sa správali k vám?“

„Hm... vlastne si ma nevšímali. Mali svoj svet. Často sa stretávali aj mimo skupinky. Ja som viac času trávil práve s Nilsonom a Ronanom a pár ľuďmi, ktorí sa pridali neskôr. A naozaj mi pomohli. S mnohými som v kontakte doteraz.“

„Mohlo by sa zdať, že skupinka niekomu ublížila?“

„Mohlo. Každému, kto sa pokúsil zapadnúť medzi nich. Jednoducho ho odmietli.“

„Nespomínate si, že by mal niekto v pláne pomstu?“

„Priamo o pomste by som nehovoril. Ale Nilson mal na nich naozaj ťažké srdce. Hlavne pre Tifany.“

„Tifany?“

„Áno. Tifany Majerová. Prišla možno zopárkrát. Bola ako my všetci, trochu stratená a potrebovala priateľov. Hneď po sľube si z nej uťahovali, že ona nebude schopná počúvať iných a mala by si to rozmyslieť. Nilson si ju tak trochu vzal pod ochranu. Boli najlepší priatelia. Nemyslím, že by spolu niečo mali, ale určite si boli veľmi blízki.“

„Ďakujeme, pán Leeton.“

Rozlúčili sa s ním a sadli si do auta.

„Tifany...“ vzdychla si Sabina.

„Nemôžeme robiť unáhlené závery.“

„Prečo by sa inak Majer stiahol a nechcel, aby Luis pokračoval?“

„Musíme ísť späť za Nilsonom.“

Sabina s Filipom išli od Leetona priamo na univerzitu za Nilsonom. Na ich veľké prekvapenie nebol sám. Spoločnosť mu robil docent Ronan. Hneď ako vošli, Nilson ich zoznámil. Filip na nich zarazene pozeral.

„Dobre, o čo tu ide, páni?“

„Naozaj vyšetrujete, čo sa stalo pred piatimi rokmi?“

„Áno. Pomôžete nám?“

Ronan sa pustil do rozprávania.

„Chcel som tým študentom pomôcť. Ale oni to nakoniec obrátili proti všetkým. Nikdy som neveril tej báchorke o nehode.“

„Pán doktor, čo nám môžete povedať o Tifany?“ spýtala sa Sabina.

„Tifany,“ povedal Nilson trochu zasnene.

Ronan si vzdychol.

„Tak?“ netrpezlivo sa spýtal Filip.

„Tifany asi ublížili najviac. Odpísali ju hneď na začiatku. Nechceli ju. Málokoho chceli prijať

medzi seba, ale ľudí, ktorí prišli, zvyčajne odignorovali. Ju nie. Robili jej zo života peklo.“

„Prečo?“

„Pretože Tifany dokázala vycítiť veľa vecí a nebála sa ich pomenovať a povedať ich nahlas. Čo sa týkalo tej skupinky, trafila klinec po hlavičke. Odhadla ich. Presne vedela, čo sú zač, a stala sa pre nich nepohodlnou,“ prehovoril Ronan.

„Myslíte si, že by bola schopná vraždy?“

„Nie. To si nemyslím,“ povedal Ronan.

Nilson iba pokrútil hlavou. Myšlienkami bol niekde inde.

„Pán Nilson, kde ste boli pred piatimi rokmi pred štátnicami?“

„Na internáte. Učil som sa.“

„Chcete povedať, že Charles by ich vraždil? Kvôli Tifany?“

„Je to možnosť.“

Nilsona to však neprekvapilo.

„Neznášal som ich pre to, čo robili, ale nepovraždil som ich.“

Filip so Sabinou im položili ešte niekoľko otázok a odišli.

„Toto nikam neviedlo. Potrebujeme dôkazy,“ zahundral nahnevane Filip.

„Musíme ísť za Tifany Majerovou.“

„Fajn. A ešte raz poriadne prejsť tie spisy. Niečo tam predsa musí byť!“

Filip so Sabinou navštívili Tifany. Na ich veľké prekvapenie im na jej adrese otvoril dvere jej

otec.

„Sabina!“ povedal prekvapene, keď ju uvidel medzi dverami.

„Alf?“ rovnako prekvapene zareagovala ona.

Filip rýchlo vybadal, že so Sabinou neboli iba kolegovia, ale aj veľmi blízki priatelia.

„Veľmi ma teší, pán Majer. Som Filip Simon,“ predstavil sa Filip.

Jeho predchodca na neho pozrel s hrdosťou.

„Som rád, že sa stretávame, hoci by som bol radšej, ak by to bolo za iných okolností. Predpokladám, že toto nie je zdvorilostná návšteva. Poďte ďalej.“

Alf ich zaviedol do kuchyne a pripravil pre nich čaj. Sabina stále nemohla nájsť slová.

„Tak čo vás sem privádza? Mimochodom, Sabina, ako sa ti darí? Vyzeráš veľmi dobre.“

„Ďakujem. Veď vieš, stále v práci. Vlastne sme prišli za tvojou dcérou, Alf.“

Ťažko si povzdychol a oprel sa o operadlo stoličky.

„Môj posledný prípad...“

„Pomôžete nám?“ spýtal sa ho Filip.

„Nechceli ste ma zatknúť?“

„Prečo by sme to robili?“

„Alebo azda moju dcéru?“

„Alf! O čom rozprávaš?“ rozčúlene sa ho spýtala Sabina.

Alf sa pousmial.

„Zdá sa, že som vybral dobre.“

„Prepáčte, nerozumiem,“ povedal zarazene Filip.

„Pán Simon, keď som odchádzal, dostal som možnosť vybrať svojho nástupcu. Mal som na stole množstvo zložiek kandidátov. Ste vyjednávač. To chce pevné nervy a rýchle, ale správne rozhodnutia. Kto iný by bol vhodnejší?“

„Už nie som vyjednávač.“

„Ním nikdy neprestanete byť. Som si istý, že viete, o čom hovorím.“

Filip sklonil zrak.

„Tak na čo ste prišli?“

„Práveže na nič. Motáme sa stále dokola. Niečo nám uniká. Spisy nám vôbec nepomáhajú. Neexistujú žiadne relevantné dôkazy. Tápame v tme. Žiadne stopy, žiadna DNA. Iba telá, na ktorých sú stopy po mučení. Nie krutom, ale predsa. A napokon samovražda. Deväť obetí. Trochu mi vŕta hlavou, že ich rodiny nechceli vedieť, čo sa stalo s ich deťmi. Jednoducho to nechali tak? To nedáva zmysel. A prečo by o tom klamala univerzita?“

„Kladiete správne otázky, pán Simon.“

„Alf, ty vieš, čo sa stalo?“

Majer chvíľu váhal, no napokon prehovoril.

„Viem. Ale sľúbil som o tom mlčať.“

„Prečo?“ znova na neho rozčúlene skríkla Sabina.

Filip však zostal pokojný.

„Sabina, to stačí. Ideme. Ďakujeme za pomoc, pán Majer. Rád som vás spoznal.“

Obaja sa na seba pozreli, akoby mali svoje tajomstvo. Sabina si to však nevšimla. Rozčúlilo by ju to ešte väčšmi. Filip ju držal za ramená a viedol von. Majer už nič nepovedal, len sa díval, ako odchádzajú.

Sabina sa vonku rozkričala na Filipa.

„Čo to malo znamenať? Prečo si to nechal tak? Filip!“

„Sabina, v prvom rade sa upokoj,“ povedal rázne Filip a tvrdo na ňu pozrel.

„Nie!“

Vytrhla sa mu z rúk a sadla si do auta. Celou cestou neprehovorila. Vrátili sa späť na oddelenie.

„Luis, máš, prosím, čas?“ spýtal sa ho Filip hneď, ako prišli.

Luis sa zdvihol a nasledoval Filipa do jeho pracovne.

„Nepovedal ti Alf, prečo odchádza? Pracovali ste spolu, možno niečo naznačil. Možno niečo, čo nedávalo zmysel. A ešte niečo... Čo on a Sabina?“

„Naozaj to chceš vedieť odo mňa?“

„Chápem. Tak, pamätáš si na niečo?“

„Ten prípad ho dostal. Museli sme navštíviť rodičov tých študentov. Pátrali sme aj na univerzite, ale nevedeli sme sa k ničomu dopátrať. Bolo to počas leta, takže sme iba sťažka natrafili na niekoho kompetentného. Keď odchádzal, pýtal som sa ho, ako to mám vysvetliť ich rodičom. Povedal, že o to sa postaral. Viac mi nepovedal a žiadal, aby som sa v tom viac nehrabal. Ak som sa aj neskôr zhováral s rodičmi obetí, nikto mi nič nepovedal. Len

aby som to nechal tak, že pre nich je to uzavreté. Nakoniec som ten prípad nechal otvorený.“

„Ďakujem.“

Luis mu prikývol a vrátil sa k svojej práci. Filip vykukol von. Videl Sabinu, ako sedí za stolom a na niečom pracuje. Alebo sa aspoň tak tvári, no stále bola poriadne rozčúlená. Niekto jej zavolal. Potom sa zdvihla a šla za ním.

„Volal mi Rasťo. Bude ti vadiť, ak odídem skôr?“

„Nie. Pokojne choď. A ďakujem.“

Iba mu prikývla a odišla. Ani Filip v práci nestrávil veľa času. Aj tak sa už nevedel na nič sústrediť.

Prišiel domov a vzal von Krásku. Vyvetral si tak hlavu a keď sa vrátil domov, bol tam už aj Markus, ktorý si pomaly sťahoval veci.

„Dúfam, že ti to nevadí,“ povedal trochu zahanbene, keď Filip prišiel domov a našiel ho, ako si v obývačke rozkladá papiere, jedlo a kávu.

„Vôbec nie. O čom vlastne píšeš?“

„O manipulácii. O tom, ako skupina vplýva na jednotlivca a naopak, ako môže jednotlivec manipulovať skupinou.“

„Preto si v tej skupine?“

„Áno, aj preto. Čo ty? Ako sa ti darí s prípadom?“

„Vôbec sa mi nedarí. A navyše som si pohneval partnerku.“

„Viem ti nejako pomôcť?“

„Iba ak mi to celé vysvetlíš, pretože tomu prestávam rozumieť. Prečo by vyšetrovateľ aj

rodičia obetí prestali pátrať? Čo by rodiča natoľko uspokojilo, že by v tejto situácii nepátral ďalej? A prečo to univerzita celé ututlala? Tam mi nikto nedá odpovede. Všetci len niečo naznačujú a ja neviem čo. Deväť ľudí na chate spácha samovraždu z donútenia a jediné, čo po nich zostane, sú listy na rozlúčku.“

„Kto ich vlastne našiel?“

„Turisti, ktorí mali tú chatu objednanú po nich. Chceli sa ubytovať.“

„Skvelý začiatok dovolenky,“ podotkol Markus. „Ale nezávidím ti. Nemáš nikoho, kto by ti to priblížil. Žiadnych svedkov, iba deväť ľudí na chate, ktorí sú mŕtvi. Jedine ak by si mal nejaké ich záznamy, denníky, diplomové práce. Aby si vedel, čomu sa predtým venovali. Možno by ti to pomohlo.“

„Markus, si génius. Ďakujem.“

„Vôbec nie je za čo. Ou, niečo mi napadlo. Univerzita by to urobila hlavne preto, aby ochránila samu seba, svoje dobré meno.“

„Chceš tým naznačiť, že by s tým univerzita niečo mala?“

„No minimálne to boli jej študenti a všetci boli členmi spolku pod jej hlavičkou. To by nevrhlo dobré svetlo na takú prestížnu univerzitu, akou je táto.“

Filip sa pokúšal po zvyšok večera vypátrať niečo v starých spisoch a prácach obetí. Študentov, ktorých čakala sľubná kariéra. Pokúšal sa prísť na to, kto by ich donútil k takémuto činu.

Sabina bola doma s Rasťom sklamaná zo stretnutia s Alfom. Na druhý deň mal Filip v pláne navštíviť chatu, v ktorej sa tragédia odohrala.

„Sabina, ideš so mnou?“

„Idem. Prišiel si na niečo?“

„Na nič, čo by ma posunulo ďalej. Tí, ktorí niečo vedia, mlčia. Ale odkiaľ sa to dozvedeli? Ako Majer prišiel na to, čo sa stalo?“

„Musí byť niečo, čo sme prehliadli. Skupinka príde sem. Prišli na výlet, len tak, aby boli spolu, alebo aby sa učili na štátnice, či niečo oslavovali? Sú tu a potom sa objaví niekto, kto ich jedného po druhom prinúti spáchať samovraždu. Ak by ich niekto prepadol, ubránili by sa.“

„Musel to byť niekto, koho poznali. Koho pustili medzi seba. Ale prečo by s tým vôbec začínali? Čisto teoreticky si tu len tak sedia a niekto odrazu chytí jedného z nich a chce mu ublížiť. Drží tým v hrsti všetkých ostatných.“

„Ale to aj tak nedáva zmysel. Všetci predsa spáchali samovraždu. Ak by to bolo, ako hovoríš, jeden by musel byť zavraždený. Boli by tu stopy po zápase. Okrem toho mnohí z nich študovali psychológiu.“

„Dobre. Jeden drží niekoho a vyhráža sa, že ho zabije, ak ostatní nespáchajú samovraždu. Na čo by čakal? Okrem toho, určite by nevydržal byť celý čas natoľko sústredený, aby sa mu ten jeden nevyšmykol alebo ho aspoň neudrel. Na ich telách okrem tých škrabancov na nohách nebolo nič. Žiadne iné stopy po boji. A čo s tým mala univerzita? Prečo by to tajila?“

„Musíme sa vrátiť späť na univerzitu.“

„Sabina, máš niekde aj nejaké ich osobné veci? Denníky, ale aj diplomovky a ich študentské práce počas štúdia.“

„Nie. Medzi dôkazmi nebolo nič. Ale k prácam sa dostaneme. Ak nám dovolia pátrať na univerzite. Ak nie, stále tam máme svojho človeka.“

„Nerád by som do toho Markusa namočil viac, než je.“

„Markus nie je typ, ktorý by sa nechal len tak do niečoho namočiť.“

„Veď práve, že on chce. A keď chce, tak ho nezastaví nič.“

Markus bol v tom čase u Nilsona na konzultácii kvôli práci, ktorú u neho písal.

„Idem práve zo stretnutia skupinky. Máme tam zopár nových ľudí, ale pôvodní členovia tým neboli veľmi nadšení. Väčšina ich prijala a ochotne im pomohla, ale postrehol som tam zopár takých, ktorí sa radšej držali ďalej.“

Nilson spozornel.

„Správali sa tak už aj predtým?“

„Aspoň na niekoľkých posledných sedeniach. Nemôžem byť na všetkých, pretože v tom čase mávam prednášky.“

„Hm, dobre. Pôjdem na najbližšie stretnutie. Nerád by som, aby sa tam niečo takéto dialo. Máš ešte niečo?“

Mark zaváhal. Chcel sa spýtať na udalosti spred piatich rokov, no akosi nevedel nájsť správne slová. Nilson to zrejme vytušil, a tak začal sám.

„Niečo podobné sa začalo diať, keď som bol členom spoločenstva. Nechcem, aby sa to opakovalo. Viem, že si v kontakte s hlavným vyšetrovateľom, takže asi vieš, čo sa stalo.“

„Práve naopak. Vôbec nerozumiem tomu, čo sa stalo. Polícia to vyšetruje ako samovraždy z donútenia, ale univerzitné záznamy uvádzajú nehodu.“

Nilson sa tváril ustarane. Akoby chránil hrozivé tajomstvo.

„Ten záznam vznikol na žiadosť rodičov. Keď vyšetrovanie smerovalo k odhaleniu, vtedajší policajný vyšetrovateľ prišiel k rovnakým záverom, k akým prišiel aj pán Simon. Rodičia preto požiadali políciu aj univerzitu, aby sa oficiálne uviedla nehoda. Majer však prípad neuzavrel, len ho odložil.“

„Vy viete, čo sa tam stalo?“

„Nie celkom. A potom, čo univerzita uviedla, že šlo o nehodu, som sa v tom ďalej nehrabal, ale chcel som vtedy dať Majerovi toto. No neprijal to. Povedal, aby som to nechal tak. Ak

môžeš, odovzdaj to polícii.“

Bola to obálka s adresou a v nej kľúč.

Nilson vyzeral, akoby si práve zložil z krku obrovský balvan, a po chvíli pokračoval.

„Netuším, čo tam nájdu. Nikdy som tam nešiel. Ten kľúč mi prišiel poštou bez odosielateľa.“

„Existujú aj nejaké staré fotografie, možno denníky alebo ich staré práce?“

„Diplomové práce sa nikdy nedostali medzi absolventské práce a ostatné práce budú vo veľkom archíve. Tu máme záznamy iba z posledných piatich rokov.“

„Dá sa k nim dostať?“

„Áno. Potrebuješ len povolenie vedúceho diplomovky.“

Ich oči sa stretli. Mark netušil, čo príde. Horela v ňom iskierka nádeje, že Nilson bude chcieť, aby sa pravda dostala konečne na povrch, no tiež si uvedomoval, že to, čo by našiel, by mohlo ublížiť univerzite a možno odhaliť Nilsonove temné tajomstvá. Alebo mu dovolí odhaliť pravdu a potom sa postará o to, aby ju nikomu inému nepovedal a jeho telo nájdu v archíve, kde za nevysvetlených okolností poslednýkrát vydýchne.

Nilson zo stola vytiahol papier, kde napísal Markovo meno a podpísal sa. Bolo to povolenie na vstup do veľkého archívu.

„Choď a nájdi pravdu. Napriek všetkému si to zaslúžia.“

Mark mu poďakoval a pobral sa preč.

Filip so Sabinou mali namierené na univerzitu, keď mu zazvonil telefón a v ňom sa ozval vystrašený hlas jeho netere.

„Katy, upokoj sa. Čo sa stalo? Zostaň, kde si. Idem za tebou.“

„Čo sa stalo? Je v poriadku?“ spýtala sa Sabina.

„Zrejme áno. Je kúsok od školy. Idem. Zajtra to doriešime.“

Sabina mu prikývla a ustarane sa za ním dívala. Bála sa o Katy.

Filip bol o pár minút pri škole, kde stálo policajné auto a záchranka. V diaľke počul ďalšie sirény. Odparkoval kúsok odtiaľ a bežal k miestu nehody. V chaose sa pokúšal nájsť Katy. Podliezol policajnú pásku a zamieril k sanitke. Zastavil ho policajt v uniforme. Filip vytiahol preukaz a pokúšal sa zistiť, čo sa stalo. Po chvíli ho zbadal jeho kolega z dopravy.

„Filip, čo tu robíš?“

„Ahoj, Andrej. Volala mi neter. Čo sa tu stalo? Nikde ju nevidím.“

„Školský autobus, ktorý mal viezť študentov na ich projekt v teréne, sa zrazil s osobným autom, keď vychádzal z parkoviska. Je tu neprehľadná zákruta. V spätnom zrkadle šofér nič nevidel a auto išlo príliš rýchlo. Študenti sú poudieraní, žiadne vážne zranenia, ale vodič automobilu je v kritickom stave.“

„Ďakujem.“

Filip zamieril späť k sanitke a stále sa obzeral. Nakoniec ju uvidel pri zdravotníkovi vedľa záchranky.

„Katy, si v poriadku?“

„Áno,“ povedala stále trochu vystrašená.

„Má odreniny a je trochu poudieraná, no nič zlomené. Nevyzerá to ani na žiadne vnútorné zranenia, ale pre každý prípad sledujte jej stav. Pri akejkoľvek zmene vyhľadajte lekára.“

„Vďaka.“

Zdravotník jej ešte prelepil škrabanec na lakti a požiadal Filipa, aby mu podpísal papiere.

„Ideme domov.“

Katy sa pritisla k Filipovi a nechala sa viesť k autu. Cestou mlčala a Filip sa jej na nič nepýtal. Doma si sadla na gauč, kde sa k nej pritúlila Kráska.

„Filip?“

„Áno?“

„Ďakujem, že si prišiel.“

„Kedykoľvek. Ako sa cítiš?“

„Hrozne som sa zľakla. Videla som vodiča toho auta. Bolo to hrozné. Nevedela som, čo robiť, tak som ti zavolala. Prepáč.“

„Nie, nie. Som rád, že si mi zavolala. Ale nebolí ťa nič? Čo hlava?“

„Iba ruka. A cítim budúce modriny. Inak mi nič nie je.“

„Chceš niečo jesť?“

„Nie. Môžem zostať tu na gauči? Nechce sa mi ísť hore.“

„Pokojne zostaň, kde chceš.“

Filipovi zazvonil mobil. Bola to Sabina. Chcela vedieť, čo sa stalo. Filip jej všetko vyrozprával a Katy medzitým zapla telku, zabalila sa do deky a konečne sa trochu upokojila. Urobil si kávu a sadol si k nej do kresla. Iba prepínala stanice.

„Kde to nechám?“ spýtala sa ho.

„Kde chceš. Myslím, že mi je to jedno. Asi aj tak nebudem vnímať.“

„Stále riešiš ten prípad?“

„Áno. Uviazli sme na mŕtvom bode. Tí, ktorí by radi pomohli, nič nevedia a tí, ktorí vedia, zasa mlčia.“

„Keby som nebola taká unavená, tak ti s tým pomôžem, ale zatvárajú sa mi oči.“

„Tak ich nechaj zatvorené. Bol to náročný deň.“

„Nemôžem. Keď ich zatvorím, vidím blížiace sa auto k nášmu autobusu.“

„Chceš o tom hovoriť?“

„Ja neviem. Myslím, že ani nie.“

„Nepozrieme si Návrat do budúcnosti?“

Katy sa rozosmiala.

„Moje nervy. To som nevidela už roky. Daj.“

Filip zapol video a obaja sa zapozerali do filmu.

Asi v polovici druhej časti prišiel aj Markus. Prekvapilo ho, keď si všimol Katinu bundu zavesenú na vešiaku. Potešil sa, že ju znova uvidí. Počul zvuk televízora, a tak si to namieril rovno do obývačky.

Katy ležala zababušená pod paplónom na gauči a driemala pri filme. Filip sedel vedľa v kresle a díval sa viac do papierov a na staré fotky než na film.

Markusovi pri tomto pohľade doslova zamrzol úsmev na tvári. Namiesto pozdravu sa z neho vydrala iba zdesená otázka.

„Čo sa jej stalo?“

Filip prekvapene pozrel na Marka, pretože ho vôbec nepočul prichádzať. Katy sa prebrala a unavene mu zamrmlala na pozdrav.

„Jéj, ahoj!“

Mala previazanú ruku a na tvári zopár škrabancov. Okrem toho Filip pri nej nikdy takto nesedával. V Markových očiach sa zračila panika a netrpezlivo čakal na odpoveď.

„Je v poriadku, neboj sa. Nemá nič zlomené, len je trochu poudieraná. Do školského autobusu narazilo osobné auto, keď chceli vyjsť na cestu.“

Markus si trochu vydýchol. Čupol si k nej a jemne ju pohladil po tvári.

„Ako ti je?“ spýtal sa jej.

„Iba som unavená.“

Dal jej pusu na čelo a oslovil Filipa.

„Filip, máš chvíľku?“

Ten mu prikývol a spolu prešli do kuchyne, kde si Mark konečne zložil veci a začal si robiť kávu.

„Hovoril som s Nilsonom.“

Filip si povzdychol.

„Toho som sa obával.“

„Dal mi toto. Vraj mu to prišlo poštou bez odosielateľa. Chcel to odovzdať vtedajšiemu vyšetrovateľovi, no ten to nechcel vziať. To rodičia požiadali univerzitu aj políciu, aby to celé uzavreli ako nehodu. Majer to však neurobil. Iba prípad odložil. A ak potrebuješ aj ich staré práce, môžem ti ich priniesť. Dostal som povolenie ísť do veľkého archívu. Zdalo sa, že Nilson sa chce dozvedieť, čo sa vtedy skutočne stalo.“

„Ďakujem, Markus. Veľmi si mi pomohol.“

„Naozaj jej nič nie je?“ spýtal sa znova Mark trochu potichšie.

„Nie. Bola iba v šoku, ale inak nič. Ale zľakol som sa rovnako ako ty. Do konca týždňa bude doma.“

„Ja s ňou zostanem, ak ti to nebude vadiť.“

„Budem rád, že tu nebude sama. Aspoň nevymyslí nijakú hlúposť. Určite by chcela ísť do školy alebo urobiť niečo šialenejšie, no mala by si oddýchnuť.“

„Dám na ňu pozor, neboj sa.“

Markus sa navečeral a Filip si pobral veci do pracovne, kde sa neúnavne díval na staré fotografie. Mark mu nazrel cez rameno.

„To je Nilson s Tifany?“ spýtal sa ho prekvapene.

„Čože?“

„Tu. Pozri. Sú vzadu. Nie je ich síce poriadne vidno, ale sú to oni.“

„Čo, do kelu, robili na mieste činu?“ povedal rozčúlene Filip, ktorý začínal mať celého prípadu plné zuby.

Mark ho povzbudivo potľapkal po pleci a šiel ku Katy, ktorá medzitým zaspala. Zostal pri nej do rána.

Filip prišiel do kancelárie poriadne nabrúsený.

„Luis, Sabina, okamžite do mojej pracovne.“

Obaja sa na seba prekvapene pozreli. Vošli do jeho pracovne a zatvorili dvere. Filip pred

nich položil fotku a kľúč a díval sa na nich s očakávaním. Nevedeli, čo od nich čaká. Prvá prehovorila Sabina.

„Kľúč a fotka. Čo s tým?“

„Čo s tým?! Prečo ma na túto fotku musí upozorniť dvadsaťročný študent psychológie a nie moji policajní vyšetrovatelia? Luis, vedel si o tom, že Nilson chcel dať Majerovi nejaký kľúč?“

„Vedel som, že sa krátko pred jeho odchodom stretli, ale nevedel som prečo. Prípad bol uzavretý. Myslel som si, že sa stretli kvôli Majerovej dcére.“

„Mám toho dosť. Chcem konečne odpovede. Luis, Sabina, choďte do toho bytu. Ale opatrne, netuším, čo tam nájdete. Ja idem za Tifany. Keby niečo, volajte mi.“

Filip sa opäť vybral za Tifany a dúfal, že tento raz ju zastihne doma. Mal šťastie. Otvorila mu.

„Dobrý deň. Som Filip Simon, policajný vyšetrovateľ. Ste Tifany Majerová?“

„Dobrý deň. Áno, to som ja. Poďte ďalej. Otec mi spomínal, že ste tu boli a chcete uzavrieť jeho posledný prípad.“

„Ďakujem.“

Filip vošiel dnu. Tifany mu urobila kávu a sadli si spolu za stôl v jedálni.

„Ste to vy?“ spýtal sa a ukázal jej fotografiu.

V jej tvári bolo vidno, ako sa jej v pamäti vynárajú spomienky.

„Áno.“

„Tifany, prosím, poviete mi, čo sa vtedy stalo? Ale rád by som už konečne počul pravdu. A nehovorte, že mi nemôžete nič povedať. Viem, že ste vašich spolužiakov nemala rada a že vám ublížili, ale je načase to nechať tak.“

„To nie je celkom pravda. Nenazvala by som to tak, že som ich nemala rada. Okrem toho, s mnohými z nich sme boli priatelia. Viem, znie to pre vás asi zvláštne.“

„Verte mi, znie. Prestávam tomu rozumieť. Hovoril som s Kevinom Leetonom.“

„Kevin...“ skočila mu hneď do reči. „Viem, čo vám povedal. Predpokladám, že ste hovorili aj s Arturom a obaja vám povedali, že ma tá skupinka neprijala. Vyzeralo to tak. Chceli sme, aby to tak vyzeralo.“

„Čože? Prečo? Ja... prosím, začnite od začiatku.“

Tifany sa usmiala a prikývla mu.

„Keď som začala chodiť na univerzitu, toto spoločenstvo už existovalo. Bola tu skupinka, ktorej členovia si mali navzájom pomáhať prekonať prvé kroky v novom prostredí. Boli to veľmi milí ľudia. Najskôr sme sa stretávali iba na pôde univerzity, ale neskôr sme sa stretli aj mimo. Každý z nich mal svoj problém, s ktorým bojoval, a neboli to veci týkajúce sa školy. Boli to ich osobné záležitosti, ktoré však nechceli ťahať medzi nových členov, ktorí museli prekonávať to, čo oni mali za sebou. Preto sme sa rozhodli pre niečo takéto. Aby si mohli pomáhať, vymysleli sme takéto divadielko pre všetkých. S mnohými som sa stretávala mimo spoločenstva a snažila sa im pomôcť, ako som vedela.“

Filip sa znova vrátil k fotke.

„Prečo ste tam boli?“

„Volala mi Sára. Jedna zo skupinky. Ospravedlňovala sa mi a bola naozaj vystrašená. Vedela som, kde sú, preto som poprosila Artura, aby išiel so mnou zistiť, čo sa deje. Keď sme dorazili, všade boli policajné autá a zvnútra vynášali telá. Políciu vraj zavolal iba náhodný okoloidúci, ktorý počul zvláštne zvuky a potom videl niekoho vybehnúť von.“

„Viete, kto mohol byť ten niekto?“

„Nie som si istá. Je to len moja špekulácia, ale myslím, že to bol Sárin priateľ. Mali nejaké

problémy medzi sebou a hlavne mu vadilo, že Sára trávi veľa času s ľuďmi zo skupiny. Požiadal ju vtedy o pomoc s nejakým projektom k jeho štúdiu. Preto boli všetci na tej chate.“

„Viete jeho meno? A o aký projekt išlo?“

„Volá sa Oliver Priston, ale neviem, o čo presne išlo. No pokiaľ viem, Oliver po tejto udalosti skončil na psychiatrickej liečebni, kde je podľa všetkého doteraz.“

„Ďakujem. Tá liečebňa je v nemocnici sv. Lukáša?“

„Áno.“

„Ešte raz vďaka. Ste jediná, ktorá priniesla trochu svetla do toľkého zmätku.“

„Nie je za čo. Môžem vás o niečo poprosiť?“

„Áno. O čo ide?“

„Ak zistíte, čo sa stalo, dáte mi vedieť?“

„Dám. Majte sa!“

Filip sa po týchto slovách vybral do nemocnice a cestou zavolal Markusovi a poprosil ho, aby sa pozrel na práce Olivera Pristona.

Sabina s Luisom boli zatiaľ na adrese, ktorú im dal Filip.

„Tak sme tu. Ktoré poschodie to má byť?“ spýtala sa Sabina, keď dorazili na miesto.

„Tretie. Čo myslíš, že tam nájdeme?“

„Radšej na to zatiaľ nemyslím, ale očakávam snáď všetko. Od mŕtvoly cez sklad so zbraňami po džungľu marihuany.“

„Tak džungľa marihuany... to som od teba nečakal. Každopádne sa to o pár minút dozvieme.“

Sabina odomkla a opatrne otvorila dvere. Ovanul ich iba závan nevetranej miestnosti plnej papierov. Bola to skôr študentská izba než byt. Kuchyňu tvorila iba kuchynská linka, sporák a chladnička. Všetko ostatné bolo premenené na pracovňu plnú papierov, kníh, poličiek, jedného písacieho stola, skrine, postele a počítača. Steny boli oblepené rôznymi fotografiami, lístočkami s poznámkami a výstrižkami z novín.

„Čo je toto za miesto?“ spýtal sa udivený Luis.

„Študentská izba, Luis. Izba, kde niekto pracoval na svojom projekte.“

„Poriadne čudný projekt. Skôr to vyzerá, že niekoho sledoval. Ale nie.“

„Čo je?“

„Pozri sa, kto je na tých fotkách.“

„To sú členovia spolku. Všetci. A tu je s jednou z nich. Zrejme to bola jeho priateľka. Ale prečo by ich sledoval?“

„Nevieš, na čom pracoval? Na akom projekte?“

„Môžem sa pozrieť do jeho počítača a skúsim z neho vytiahnuť, čo sa dá.“

Sabina zapla počítač a Luis sa zatiaľ rozhliadal po izbe. Odrazu pri posteli zbadal ošúchaný zošit.

„Tak čo si našiel?“ spýtala sa ho.

Neodpovedal jej.

„Hej, Luis, ja dokážem robiť dve veci naraz. Pokojne môžeš hovoriť.“

No Luis bol stále ticho. Sabina sa otočila, aby videla, čo robí a prečo nič nehovorí. Stál pri posteli, v rukách stále držal ošúchaný zošit a v očiach mal zdesený výraz.

„Luis?“ spýtala sa ho znova Sabina vážnym hlasom s pohľadom zabodnutým do neho.

„Asi by si mala zavolať záchranku.“

„Čože? Prečo?“

„A pyrotechnikov. A pokiaľ je to možné, skús sa nehýbať.“

„Luis, o čom hovoríš?“

„Stojíme na mínovom poli. Ja určite. Ty možno nie, ale ďalšia nálož môže byť kdekoľvek.“

„Ako si na to prišiel?“

„Je to v denníku. Hneď na začiatku je vložený list. Vraj aby sa nikto nikdy nedozvedel, čo prežíval a čo bolo v tomto byte. Chce, aby to bolo navždy pochované. Napísal to tesne predtým, ako odišiel na chatu za ostatnými.“

Sabina sedela na stoličke pri počítači a pokúšala sa spracovať, čo jej Luis práve povedal. Z vrecka vytiahla mobil a zavolala na stanicu.

„Zdravím. Som policajná vyšetrovateľka Sabina Wiliamsová. Potrebujem tím pyrotechnikov na Ulicu Leonarda III., číslo domu 57/9, tretie poschodie. Som v byte Olivera Pristona aj s mojím kolegom. Podľa všetkého stojíme na podlahe s náložami.“

Sabina chvíľu počúvala a potom sa otočila na Luisa.

„Luis, počul si nejaký zvuk, keď si sa tam postavil? Alebo je to miesto nejako vyduté?“

„Počul som kliknutie. Nezdá sa, že by to miesto bolo vyduté.“

„Áno, počul. Ehm... celá podlaha je drevená. Sú tu parkety. Keď sme vošli, vŕzgalo to ako v starom dome. Ďakujem.“

Sabina sa triasla na celom tele a dívala sa na nehybne stojaceho Luisa. Obaja mlčali. Ticho prerušil Sabinin telefón.

„Ahoj! Práve som hovoril s Tifany. Konečne do toho celého vniesla trochu svetla. Pravdepodobne za tým všetkým bude priateľ jednej zo skupinky. Volá sa Oliver Priston. Čo ste našli v tom byte?“

Zhlboka sa nadýchla, aby mohla vôbec niečo povedať, a pokúšala sa hovoriť čo najpokojnejšie.

„Som si istá, že za tým všetkým je Oliver. Ten byt patrí jemu. Zrejme ich nejaký čas sledoval. Našli sme tu steny polepené ich fotkami, v počítači je projekt, na ktorom pracoval, a Luis našiel jeho denník, kde je celý jeho plán.“

„Fajn. Ja idem do nemocnice, kde je Oliver hospitalizovaný. Po tom všetkom skončil na psychiatrii. Stretneme sa v kancelárii.“

„Filip.“

„Ešte niečo?“

„My s Luisom sa do kancelárie dnes asi nedostaneme,“ povedala a pomaly strácala kontrolu nad vlastným hlasom.

Filip si konečne uvedomil tón jej hlasu.

„Čo sa stalo?“

Sabina mlčala a do očí sa jej pomaly tlačili slzy.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa znova.

Z jej mlčania mu bolo jasné, že sa niečo deje, no nevedel si predstaviť čo. Telefón mu oznámil druhý prichádzajúci hovor. Bolo to policajné číslo. Odmietol ho a sústredil sa len na Sabinu. Tá sa mu pokúšala odpovedať. Nakoniec zlomeným hlasom pokračovala.

„Zatiaľ sme.“

„Dobre. Hovor so mnou. Povedz mi, čo sa stalo. Pomaly, máš čas.“

„Luis stojí na náloži a ja zrejme tiež.“

Filipa oblial studený pot. Pokúšal sa zachovať pokoj.

„Volala si na centrálu?“

„Áno. Podľa všetkého sú už na ceste.“

„Ničoho sa nebojte. Dostaneme vás odtiaľ. Daj ma na hlasný odposluch.“

Sabina urobila, čo jej povedal, a položila mobil na stôl.

„Luis, si v poriadku?“ spýtal sa ho Filip.

Luis sa potešil, keď počul jeho hlas, no tiež už strácal nervy.

„Ešte áno.“

„Nech to tak aj zostane. To platí pre oboch. Potrebujem vás v práci, tak nerobte žiadne blbosti. Idem za vami a nechcem počuť, aby som nechodil,“ zastavil ich skôr, ako stihli protestovať.

„Mrzí ma to,“ povedal Luis.

„Čo ťa mrzí?“

„Mal som byť opatrnejší.“

„Luis, nikto nemohol tušiť, čo je v podlahe. Nič si neurobil. Koniec koncov, ja som vás tam poslal. Takže jediný, kto by sa mal ospravedlňovať, som ja. Ale na to ešte bude čas.

Povedzte mi, čo ste tam vlastne našli.“

„V denníku veľmi presne opísal svoje pocity aj celý plán. Bol vážne nahnevaný, až to prechádzalo do nenávisti.“

„Robil projekt o spoločných samovraždách. Skupinku poprosil o pomoc, chcel, aby mu opisovali svoje pocity. Aby to bolo čo najvernejšie, potreboval navodiť atmosféru. No namiesto akože liekov a slepých nábojov ich vlastne povraždil všetkých naraz.“

„Až na Sáru. Jeho priateľku. V jeho denníku je, že tú chcel zabiť ako poslednú a nechať ju, aby si podrezala zápästia. Pritom ju chcel držať v náručí.“

„Pokiaľ by to nebol psychopat, povedal by som, že je romantik. O pár minút som tam. Luis, urobíš pre mňa niečo?“

„Mám trochu obmedzené možnosti, ale pokúsim sa.“

Filip sa pousmial.

„Dobre. Som si istý, že toto bude v tvojich možnostiach. Ja som na mieste. Pod barákom to vyzerá ako v akčnom filme. Všade policajné autá, záchranka, okoloidúci, ktorí sa zmätene obzerajú, a policajti, ktorí sa snažia vymyslieť plán, ako vás odtiaľ dostať. Pripomína mi to staré časy, keď som pracoval ako vyjednávač. Ale čo som chcel. Prosím ťa, nehýb sa a pokiaľ sa Sabina bude pokúšať o nejakú hlúposť, pokojne na ňu začni kričať.“

„Ja som to počula!“

„Ja viem. Ak je to v tvojich silách, pošli si tú prácu na mail. Aj všetko, čo nájdeš v počítači a zdá sa ti to dôležité. A ak bude vymýšľať Luis, pripomeň mu, že ja si to s ním vybavím. Hneď som pri vás.“

„Filip,“ ozvala sa znova Sabina.

„Mám ťa rada.“

„Vďaka, Filip,“ dodal Luis.

„To si nechajte na neskôr,“ povedal a zložil.

Zastavil sa pri veliteľovi zásahu a vytiahol preukaz.

„Ten vám tu nepomôže,“ povedal veliteľ a ďalej sa venoval svojej práci.

„Tam hore sú moji ľudia. Ja som ich poslal do toho bytu, tak mi nehovorte, že mi to nepomôže. Už viete niečo viac?“

Veliteľ sa na neho zadíval s prekvapením a napokon si vzdychol.

„Mám hore svojich najlepších ľudí. Sú v byte pod nimi a pokúšajú sa zistiť, koľko náloží je pod podlahou. Zatiaľ mi nahlásili štyri. Jedna z nich je aktivovaná. Na tej zrejme stojí váš človek. Je vám dúfam jasné, že odtiaľ vyjde iba jeden z nich. Mrzí ma to.“

„Je vám dúfam jasné, že niečo také nebudem akceptovať.“

Vtom prišiel zhora jeden z technikov a ukázal na plán, ktorý mal v počítači.

„Takto to tam hore vyzerá. V podlahe je päť náloží. Jedna je aktívna. Tá, ktorá je najbližšie k dverám. Ďalšia je pri okne, tretia niekde v strede izby, zrejme pri posteli. Posledné dve sú pri stenách tu a tu. Je zázrak, že ani na jednu z nich nestúpili.“

„Viete sa dostať k tým ľuďom?“ spýtal sa Filip.

„Vieme odtiaľ dostať toho, čo nestojí na náloži. Vieme, kde sú ďalšie, takže ho prevedieme. Horšie je na tom ten druhý. Budeme musieť odkryť podlahu okolo a zistiť, ako to tam vyzerá a čo sa s tým dá urobiť, ale bohužiaľ vám nemôžem nič zaručiť. Ja viem. Nemusíte mi nič hovoriť. Toto sú fakty.“

Filip zavolal Sabine.

„Ahoj. Sabina, kde stojíš?“

„Ja sedím na stoličke pri počítači, naľavo od dverí.“

Filip zložil telefón a zanadával. Technik už smeroval hore a Filip ho nasledoval. Ten sa otočil späť a pozrel na neho.

„Urobíte len to, čo vám poviem. A neskúšajte žiadne hrdinstvá. Ak tam s ňou niekto zostane, budem to ja.“

Toto Filip nečakal. Vďačne na neho pozrel a ticho ho nasledoval.

„Ako sa voláte?“

„Som Filip. A vy?“

„Berri.“

Spolu vyšli na tretie poschodie. Pri dverách stál celý Berriho tím a čakal na neho so všetkou technikou. Dal im znamenie a oni pomaly vošli dnu. Vyznačili na podlahe bezpečné zóny, aby vedeli, kam môžu stúpiť.

Hneď za nimi sa vo dverách zjavila Filipova hlava.

„Ahoj,“ pozdravil Sabinu.

„Ahoj,“ povedala roztrasene a takmer vstala zo stoličky.

Filip ju však okamžite zastavil.

„Hej, hej, hej. Len pokojne seď.“

Spoza Filipa nakukol dnu Berri.

„Ahoj. Som Berri. Ty budeš Sabina, však? Teší ma.“

„Zdravím.“

Dvaja z tímu už boli pri Luisovi a vysvetľovali mu, aby pokojne prešiel po vyznačenej ceste. Ten sa im pokúšal vysvetliť, že keď sa tam postavil, počul kliknutie. Berri však už stál kúsok od neho.

„Luis, počul si správne, ale neznelo to pod tebou. Ak by si urobil pol kroka doprava, počul by si ho znova. Preto chcem, aby si teraz opatrne vykročil smerom k Rianovi. Viem, že máš pocit, že sa nemôžeš pohnúť, ale môžeš. Ver mi. Stačí, ak vykročíš. Rian ťa zachytí a vyvedie ťa von. Fajn?“

„Čo Sabina?“

„O ňu sa postarám. Teraz potrebujem, aby si urobil krok k Rianovi.“

Luis sa pohol smerom k Rianovi, ktorý ho okamžite zachytil a bezpečne vyviedol von. Filip ho objal.

„Choď dole s ostatnými. Ja tu zostanem. Je to rozkaz, Luis.“

„Kašlem ti na rozkaz. Čo Sabina?“

„Môžeme jej pomôcť jedine, keď ma poslúchneš a pôjdeš dole. Máš denník. To je dobre. Máme dôkaz. Teraz už choď. Choď,“ povedal Filip a doslova ho tlačil preč.

Berri stál kúsok od Sabiny a díval sa na podlahu pri stoličke. Sabina pozrela ku dverám, kde stál Filip a díval sa na ňu.

„Budeš v poriadku.“

„Ako mi môžeš tak bohapusto klamať priamo do tváre?“

Berri vyšiel von.

„Obaja vieme, že z tohto nevyviaznem.“

„Ako môžeš niečo také povedať?! Potrebujem ťa na oddelení. Čo myslíš, kto bude za teba robiť tvoju prácu?“

„Niekoho už nájdeš.“

„Sabina Wiliamsová, to nie je ospravedlnenie. Máš síce svoje muchy, ale si môj partner. Ako si to predstavuješ?“

„Filip, nepomáhaš mi. A navyše je to trápne.“

Berri sa vrátil späť aj s celým arzenálom skrutkovačov, skúšačiek, nožničiek a pinziet uložených v taške. Okolo stoličky vyznačil bezpečné miesta a tam rozložil svoje hračky.

„Vôbec to nie je trápne. Je to dôležité.“

Ich konverzáciu prerušil telefón.

„To je Markus.“

„Ahoj. Bol som v archíve, no jeho poslednú prácu som nenašiel. Ale všetky predošlé práce boli o depresiách, sklonoch k samovraždе, o prežívaní stresu, bolesti... no jedným slovom hrôza.“

„Ďakujem. Katy je s tebou?“

„Áno. Nechcel som ju nechať doma samú a myslím, že jej dobre padlo trochu pobytu na čerstvom vzduchu.“

„Som rád, že si ju zobral so sebou. Dávajte na seba pozor. Maj sa.“

Berrimu sa medzitým podarilo odkryť kúsok podlahy. To, čo však uvidel, sa mu vôbec nepáčilo, pretože začal nadávať. Filipovi aj Sabine bolo jasné, čo to znamená.

„Ospravedlňujem sa. Tá nálož je pod zadnou nohou stoličky, na ktorej je najmenší tlak. To

je pozitívne. Čo však nie je pozitívne, je, že celá nálož je uložená v betóne, takže ani pri najlepšej vôli sa k nej nijako neviem dostať a pozrieť sa, ako vyzerá. Máme teda dve možnosti. Nájsť niečo s tvojou váhou a veľmi rýchlo ťa s tým vymeniť, alebo budeme veľmi rýchlo utekať.“

„Je vám jasné, že ani pri jednej alternatíve z toho nevyviazneme?“

„To nie je tak celkom isté.“

Berri si ľahol k náloži a svietil na ňu baterkou. Beznádejne sa pokúšal aspoň niečo uvidieť. Nakoniec však predsa len čosi uvidel.

Sabine tiekli slzy. Filip stál pri nej a držal ju za ruku.

„Filip,“ oslovila ho po chvíli. „Mal by si ísť.“

„Prosím?“

„Mal by si odísť. Teraz. Prosím, choď. Nemá zmysel tu so mnou čakať.“

„Nepohnem sa od teba. Na to zabudni. Dostaneme ťa odtiaľto. Aj keby som sa mal s tebou vymeniť, tak ťa tu nenechám.“

Berri vstal zo zeme.

„Podarilo sa mi zistiť, že máme asi tri, možno päť sekúnd od chvíle, keď vstaneš z tej stoličky. Sme blízko pri dverách, takže ak ich zvesíme, máme priamu cestu von. Moji ľudia evakuovali budovu. Bežať dole nemá veľmi zmysel, ale môžeme vbehnúť do bytu oproti. Sú tam protipožiarne dvere. Takže ich za sebou zavrieme, bežíme k najbližšiemu oknu a skočíme. Požiarnici nám natiahnu plachtu. Je to jasné?“

„Máme aj iné možnosti?“ spýtala sa Sabina.

„Nie.“

„Tak v tom prípade je to jasné,“ povedal Filip.

Berri mu prikývol a dali sa do práce. Zvesili dvere, na byte oproti ich otvorili, aby mali voľnú cestu. Rovnako odpratali všetky prekážky vnútri bytu, aby sa ľahko dostali k oknu. Berri sa spojil s tímom dole, vysvetlil im celý plán a vrátili sa späť k Sabine.

„Pripravená?“ spýtal sa jej Filip.

„Vy ste sa obaja zbláznili. Ten výbuch nás zabije všetkých. Tak do čerta, vypadnite odtiaľto, kým sa dá.“

„Nenecháme ťa tu. Pozri, budem otvorený. Nemáš čo stratiť.“

„Mám. Nemôžem vám dovoliť, aby ste riskovali svoje životy kvôli mne.“

„To nie je tvoja voľba, ale naša. Takže rob, čo ti povieme.“

Sabina na nich vystrašene hľadela.

„Ver mi. Bude to v poriadku,“ povedal jej Berri.

Obaja k nej vystreli ruky, aby sa ich mohla chytiť a oni ju mohli potiahnuť.

„Na tri. Hej?“

Iba mu prikývla a chytila sa ich rúk.

„Raz, dva, tri,“ povedali Berri a Filip spoločne.

Prvotný výbuch samozrejme podnietil aj explóziu ďalších náloží, takže zvonka to vyzeralo, akoby vybuchlo celé poschodie. Všetci sa zdesene dívali na bytovku, ktorú požiarnici okamžite začali hasiť. Tlaková vlna vyrazila niekoľko okien na bytovke oproti, no nijaké ďalšie škody sa už neukázali.

O niekoľko dní vyšlo špeciálne číslo univerzitného časopisu venované zosnulým členom

spolku, ktorých životy boli predčasne ukončené násilnou smrťou. Boli v ňom objasnené aj dôvody vzniku ich uzavretej skupinky. Na čísle sa podieľali Tifany Majerová, Artur Nilson a Markus Tompson. Toto číslo a sprievodný list boli zaslané aj rodinám obetí.

Prípad bol po piatich rokoch konečne uzavretý. Vinník bol hospitalizovaný v nemocnici sv. Lukáša na oddelení psychiatrie pod silnými dávkami liekov. Bývalý vyšetrovateľ Alfred Majer si mohol konečne vydýchnuť a pokojne spávať.

O 2 týždne neskôr

Filip sedel vo svojej pracovni za stolom, zahĺbený do papierovania, ktoré z duše nenávidel, no aj tak ho vždy robil sám. Po chvíli vstal a pozrel von oknom na ruch oddelenia pod ním. Zadíval sa na prázdny stôl, ktorý patril Sabine.

Z myšlienok ho vytrhol zvuk mobilu.

„Ahoj, Rasťo! Nie, nerušíš ma. Dobre. Rád prídem.“

Smutne sa pousmial a vrátil sa späť za stôl, kde pokračoval v práci.

Bolo piatkové popoludnie a všetci sa už len tmolili a očakávali, kedy budú môcť opustiť priestory pracovnej atmosféry a začnú si užívať víkend. Len čo odbili štyri hodiny, pracoviská sa okamžite vyprázdnili.

Aj Filip si pobalil veci a pobral sa domov, kde ho už netrpezlivo čakala Kráska. Vzal ju von, dolial jej vodu a dal jej jesť. Sám si zohrial zvyšky obeda z predošlého dňa a šiel do sprchy.

Napokon vzal vopred kúpenú fľašu a kyticu a vybral sa do domu, kde žili Sabina a Rasťo.

Na jeho prekvapenie mu otvorila Katy.

„To je dosť, že si prišiel. Už sme sa začínali báť.“

„Čo tu robíš?“ spýtal sa jej Filip.

„Bola som pozvaná. Tak už poď.“

Vnútri bol Markus, Majer, Luis, Berri a Tifany.

„Filip Simon, no konečne! Už som si začínala myslieť, že ťa snáď uniesli mimozemšťania.“

Filip sa zasmial.

„Aj ja ťa veľmi rád vidím. Tak kedy sa vrátiš? Nemá mi kto riešiť prípady a ty si vylihuješ v posteli. Ako si to vôbec predstavuješ?“

„Predstavujem si to tak, že ja ešte dva týždne zostanem v posteli, ale keď sa vrátim, nechcem vidieť na tvojom stole ani jeden spis. Na papierovanie budeš mať dosť času.“

„Tak poď sem,“ povedal napokon a vrúcne objal Sabinu, ktorá sa mu takmer hodila okolo krku.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa, kým ju ešte držal.

„Ujde to, ale chýba mi práca.“

„Hlavne oddychuj. Neboj sa, práca ti neutečie.“

„Rada ťa vidím, Filip.“

„Aj ja teba.“

„No ale už by sme hádam mohli aj niečo vypiť. Nejako mi vyschlo v krku, drahí moji,“ povedal nahlas Majer, aby skryl dojatie.

Všetkých to rozosmialo a nastavili poháre, aby ich Rasťo mohol naplniť.

Sabina sa o dva týždne vrátila späť do práce. Udalosti posledného prípadu všetkými otriasli, no nezabránilo im to ďalej vykonávať svoju prácu. Navyše ich to všetkých akosi viac spojilo.